

Tùy Bút Sáng Mùa Đông

Không tự dưng buông một tiếng Buồn! Em à, sáng lạnh trắng mù sương. Chim không nghe hót (mà bay hết?). Cái mặt trời như cũng héo hon!

Mới sáng! Phải không trời mới sáng? Đêm mùa Đông dài...dài lê thê! Ra nhìn hoa nở, hoa chưa nở, có cúi đầu tê mỗi bước đi...

Sống ở quê người vui mấy tháng...có nửa năm nồng, ấm, lạnh lùng...Chuyện trời, chuyện đất và nhân thế...ngơ ngẩn lòng người nổi Núi Sông!

Anh viết chữ hoa để nhớ nhà. Chân trời lát nữa trắng mây nha! Núi Sông, Sông Núi niềm tri kỷ, không có tri âm. Ngày tháng qua...

Ba mươi hai năm làm lữ khách chưa hề nằm ngủ hotel sang! Cũng đành! Đến Mỹ, đời dang dở...an ủi: Quê Hương có Thái Bình!

Viết trật câu thơ nhòe nước mắt. Tôi khờ dại quá, vẫn còn tôi! Nhưng không còn nữa thời-xanh-tóc, Lính bạc đầu, thôi, chịu thế thôi!

Chiến Quốc, Xuân Thu...thời với thế. Thế thì thôi vậy, nói em nghe: Sáng nay anh tệ làm sao ấy, một chữ Buồn buông cản lối về!

Anh không về nữa nhận huy chương! Mồ mả Ông Bà không thấp nhang! Bè bạn, bà con ai sống, thác...nhìn chi cũng thấy cái Mênh Mang!

Trần Văn Lệ